

Sretne riječi

*Gordana Brkić
Natalija Kruljac
Sladana Kordić
Mirjana Mance
Dina Oblak*

Srednja škola Delnice

SRETNE RIJEČI

zbirka stihova

Gordane Brkić
Natalije Kruljac
Slađane Kordić
Mirjane Mance
Dine Oblak

Biblioteka "Prvi koraci", Srednja škola Delnice, Delnice 1998.

Tisak: "Prelac grafika", Delnice

Izdavač: Srednja škola Delnice

PREDGOVOR

Nakon što smo prošle školske godine pokrenuli biblioteku "Prvi koraci" i kao prvu knjigu u njoj objavili roman "Mač" naše učenice Adriane Radošević, odlučili smo da druga knjiga ove biblioteke bude zbirke pjesničkih radova. Kako je, pak, cilj ove edicije poticanje književnog stvaralaštva mladih i očuvanje onog najvrijednijeg što oni u razdoblju svog srednjoškolskog života ostave, to smo ovog puta odlučili prisjetiti se najboljih stihova nekih od mladih pjesnikinja koje su pohađale ili pohađaju Srednju školu Delnice. Naravno, odabir nije bio nimalo lagan i nekoliko autora i autorica koje smo ovog puta "zaobišli" sigurno će svoju priliku dobiti u godinama što slijede. Jedan od kriterija kojim smo se rukovali pri izboru za ovu zbirku bila je uspješnost na natjecanju LIDRANO. Za one koji ne znaju, LIDRANO je iznimno cijenjeno natjecanje literalnih, dramskih i novinarskih družina osnovnih i srednjih škola Hrvatske. Svojim pjesničkim radovima, recitacijama i dramskim prikazima te novinarskim radovima mnogobrojni osnovci i srednjoškolci Hrvatske počinju na općinskoj razini već početkom svake školske godine da bi oni najbolji (a njih nije puno!) zaslužili plasman i na državno natjecanje koje se svakog svibnja održava u nekom od hrvatskih gradova.

Do te razine svojim su pjesmama došli četiri od pet djevojaka koje vam predstavljamo u ovoj zbirci. Redosljed pojavljivanja njihovih stihova odredili smo dobnom granicom pa je tako prva na redu Gordana Brkić; slijede Natalija Kruljac, Slađana Kordić i Mirjana Mance da bi kraj pripao Dini Oblak iz čijeg smo stiha "U meni ne postoje sretne riječi" uzeli i naslov cijele zbirke. Naravno, značenje tog stiha s pravom smo u potpunosti promijenili - naime, mislimo da, iako su najčešće ovi stihovi nastali iz patnje i boli, ipak zaslužuju biti nazvani "sretnim riječima" jer - uz to što ipak olakšavaju bol svojim autoricama - istodobno i omogućavaju čitateljima uživanje u pjesničkoj ljepoti koju ćete, vjerujemo, prepoznati i vi na stranicama što slijede i koju će, nadamo se, Goga, Natalija, Slađana, Mirjana i Dina nastaviti stvarati i dalje.

Marinko Krmpotić

GORDANA BRKIĆ

Rođena je u Rijeci 4. lipnja 1972. Djetinstvo je provela u Crnom Lugu, srednju školu polazila u Delnicama, književnost studirala u Rijeci a sada radi na Radio Svidu i živi na Hreljinu! U srednjoj školi najprije se igrala pisanja pjesama a onda je negdje pred kraj sve to postalo dovoljno ozbiljno i kvalitetno da privuče pažnju i bude objavljeno u Glasniku Matice Hrvatske. Goga već ima u rukopisu zbirku stihova "Akvarel u očima" pa je ovih desetak pjesama možda i nakana objavljivanja prve samostalne zbirke što joj i želimo.

Jutro je ponovno donijelo nove fragmente
Kaosa.
Ne žureći slažem ih, ali nikako da sastavim
Cjelinu.
Svaki put ostane nepokrivena jedna sasvim mala sličica
Sreće.
A to kvari opći dojam savršeno skladnog
Kaosa...
Još jedno jutro i novi dijelovi moga rastrojenog bića...
Vrteći se tako u besciljnom krugu
Preživljavanja,
Tvorim ovaj svijet
Svijet kaosa pomućen s rijetkim, ali jakim bljeskovima
Sreće.

Ako opet dođem izgubljena kao danas,
samo me uzmi za ruku i reci da je u redu.
Ako opet ne budem odgovarala na tvoje pozive
vjerujući kako ne vrijedim ništa, samo me zagri.
Jako.

Ako opet budem plakala misleći kako je sve na svijetu bolje,
samo reci da to nije istina.

Samo mi ponudi ljubav,
kada sama to ne znam.

Otvori me, dat ću ti dio sebe.

Budi mi oslonac, a ja ću za tebe podići
Zemlju svojim rukama.

Kasna jesen, kasni noćni sat.
Propustila sam zadnji kasni autobus.
Kasno je za bilo što.
Ne samo večeras.
Pješačim polako. Kiša polalo probija kožu mojim čizmama.
Cijedi niz baloner. Polako.
Hoćeš li me zvati ovako kasno?
Bit će još kasnije, a ja ću vjerojatno čekati uz telefon u
onom smrdljivom, ogavnom stanu koji mrzim...
Moja mala odurna soba. Nikako da u nju unesem dio sebe.
Preglasna televizija para uši glazbom.
Političari pričaju. Ni zidovi ih ne mogu zadržati.
Mozak polako raste i prijeti da će mi rascopati glavu.
Telefon zvoni, nije za mene.
Telefon zvoni ponovo.
Za mene je, ali nisi ti.
Pokušavam učiti, ali misli bježe k tebi.
Gdje si? Što radiš? Voliš li me još uvijek?
Odvratni se ljudi u odvratnom stanu smiju
odvratnim glupostima koje se prikazuju. Odvratno.
Sat odbija minute.
I moje srce odbija moje minute.
Tika-taka, tika-taka, tika-taka, tika-taka.
Palim cigaretu i pušem u kasnu jesen, u kasni noćni sat i
prokletu kišu koja cijedi.
Telefon šuti. Umro je.
Četiri zida moje sobe stežu me u обруč.
Gdje si? Što radiš? Voliš li me još uvijek?
Kasna jesen, kasni noćni sat.
Prekasno je za bilo što.
Ne samo večeras.
I inače je prekasno.

Ostala je samo poulprazna kutija cigareta
pored kreveta.
Tvoj miris na jastuku.
I riječi što su se probile kroz moj san.
“Vratit ću se, spavaj.”
Te prekrasne male laži.
Gotovo da sam i u ovu povjerovala.
Odavno već ne živim u toj studentskoj sobici.
U ovoj garsonjeri nema one intimnosti.
Nema mog mjesta u čitavom tom prostoru.
Ima samo jedna poluprazna kutija cigareta
koju premećem iz jedne uspomene u drugu.
Tvoj miris zauvijek zadržan u jastuku.
I riječi što odzvanjaju od praznih zidova.
Mala laž u koju još vjerujem.
“Vratit ću se, spavaj.”

Topla stijena tvog tijela
I poljubaca dodir lagani
Strujanje zraka među nama
Osmjehivanje lagano u sukobu
Znoj na dlanovima
Miris ljubavi u kosi
Lagani stisak i nestajanje svjetova
Vrelina uzdaha
Tiho ječanje u svijesti koja se gubi
Blues ritam i nježni zagrljaj
Tupi bol u grudima
Duboko tupi bol ne jenjava
Malaksalost
Snovi

Zbunjujući govor ulice
I odraz izloga u očima
Tišina pločnika u njegovoj blaženoj
Jednoličnosti
Ljudi čiji sam slučajni dekorater
Isprepleteni u čudesnoj tragediji života
Dijalozi gubitnika dok jedni drugima
Pokušavaju pročitati misli
Sasvim dovoljna doza podlosti
U toplo jesensko prijepodne

Teče
Od jutros
I ne prestaje
Curi u sluzavim kapima s neba
Tup tup o prozorsku dasku
Asfalt
Vrijeme je stalo
Ispred prozora crvenilo
Kulise Pakla
Scenario Smrti
Mutna svjetla iza orošenih prozora
Poneki kišobran
I praznina
Trzanje iznutrice u želji za akcijom
Nije vrijedno spomena

Kada jednog dana nužno spoznate
paradoks prostora i vremena,
uvidjet ćete da su duge filozofske rasprave
o "biti ili ne biti", o vječnosti i prolaznost
tek uzaludno gubljenje vremena,
čiji je svaki, pa i najmanji trenutak,
nemjerljiv bilo kakvom vrijedošću.
S druge strane...
Slučajnost u naš život barem jednom donese dan
pun kiše i sunca,
koji zbog loma sunčevih zraka i prizmama kapi
stvaraju prekrasan spektar boja - duga.
Zamislite se malo nad fizikom, nad ljepotom i
nad zavjetima ljudi i bogova.
Nemojte se bojati utrošenog vremena.
Ono nije izgubljeno.
Osim što će boje osvježiti crno-bijeli svijet
vašeg egzistiranja, možda vam donesu i filozofiju života
koju tako dugo tražite u dugačkim naučno formuliranim riječima.
A možda ćete shvatiti kako je to što ste vidjeli i
pohranili u sebi za čitav život,
vrednije od bilo kakvog vremena.
Upravo zbog svog postojanja.

Čuješ li kako cvijeće raste?
Čuješ li dugine boje?
Dodirni miris opojni.
U daljini možeš čuti bat vojničke stope.
Na mari.
Pogasi svjetla na svojim prstima.
Zaplovi u mašti.
Nacrtaj san uljanim bojama na platnu.

Dajte mi planetu Malog Princa.
Gledat ću zalaske sunca do besvjesti.
Toliko sam tužna.
Gledat ću zalaske sunca.
I plakat ću.
Da se crvenilo razlije u mojim očima.
Da ni to ne vidim.
Vriskat ću.
Sama.
Na planeti Malog Princa.

NATALIJA KRULJAC

NATALIJA KRULJAC (18.kolovoza 1974.) na ovogodišnjem Goranovom proljeću ušla je u krug pohvaljenih pjesnika što znači da joj do nagrade - stjecanja prava na objavljivanje samostalne zbirke stihova - nedostajao samo korak. Vjerujemo da će taj korak uskoro i učiniti jer to vrijednošću svojih stihova i zaslužuje. Vrhunac njenog pjesničkog rada u srednjoškolskim danima svakako je bio sudjelovanje na državnom natjecanju LIDRANO⁸ pjesmom "Ratna noć" a stihovi su joj objavljeni uz školske listove i u Glasniku Matice Hrvatske Delnice.

RATNA NOĆ

Noć je.
Kišna, tiha, ratna.
Pritišće dušu ovo vrijeme.
Palim televizor:
lica otužna, patna...
Razbijeni snovi i barbika u kutu.
Čeka vremena bolja.
Mrtve su kuće, stoka
i polja i ljudska srca.
Uморne oči miluju mjesto gdje sunce
pade.
Pružene ruke: Kruha i nade!
I bit će bolje!
I bit će bolje...
(Gasim televizor.)

BOJIM SE

Bojim se onog stanja duše
kad ona visi na končiću
maštanja
na dohvat prljavih ruku
kada ona sanja
kad ona diše
i kao vidljivi znanci njenog
beskrajnog stremljenja
ostaju riječi.

Da, bojim se...
... jer tako je ranjiva...
tako je nježna...
...i tako sanjiva...

Poput leptira koji uzlijeće put
Sunca.
I bojim se da je sunce ne sprži
i bojim se da ne padne u blato.
Obuci košulju stvarnosti
i zaogrni san, leptiru sanjivi...
Sklopi sjajna krila i
ugasi drhtanje...

Ponovo obuci košulju stvarnosti.

DJEVOJČICA SA ŠIBICAMA

I djevojčica je palila
šibicu za šibicom
stvarajući privid,
prkoseći maštom.

Još uvijek to čini.

* * *

Nestalo je stvarnosti moje.
Kao rukom odnešen dnevnik zbilje.
U meni prebiva san i
moja duša dršće ogoljena.
Otvaram brane...
Otpuštam vodopade mašte...
I oni me iscrpljuju i
hlade. I griju i mole...
I preklinju.
I vrište.
Spuštam umorne kapke
na stranice prošlog romana.
Između redaka puzi i preklinje
plamen,
zatvoren u okvir neprolaznosti.
Moja duša dršće ogoljena.

SJEĆANJE

Tišina.
Samo zvuk gitare
i miris trešnjinog cvijeta.
More.
Pjesme stare
i tiha ponoćna sjeta.
Zvijezde.
Tako blisko blijedo sjaj
ponoćnih nimfi.
I oči...
Oči boje kestena
i pupoljak ruže
koji odolijeva hiru vremena
i traje dugo.
Duže od sjećanja.

P.S.

Plima novih riječi u meni
bez bola, bez gorčine;
samo znam da moram ti reći
da ostajem vjerna do smrti.
I kad ljubav ode
I kad daljina prekrije davne snove
I kad ruke pružim drugom biću,
bez gorčine
i kad zaista prestaneš postojati u
stvarnosti mojoj
u večernjoj molitvi
sklopim ruke
i poželim ti ljubav.

* * *

Prići ću ti
tiho
prisloniti svoje usne uz tvoje...
Osjećam...
Jesi li zaista sretan sada
kad nestane zauvijek onog neizvjesnog drhtanja?
Čar nepoznatog, mala noćna muzika
i pjesma o kiši.
Prići ću ti
tiho...
Hoćeš li tada zaista biti sretan?!!...

POZDRAV KIŠI

.Kap.

..Kaap.

...Kap.

Osjećam kišu.

Kapi me grle, plešu
i dišu.

Odasvud pogledi čudni:

Ja plešem uz kišu.

TVOJE SUNCE

U onim trenucima, znaš,
kada stojiš i puštaš da
život teče mimo tebe,
kada gledaš kroz ljude
misleći da te nitko ne
razumije,
i kada te sretni završeci
starih, crno-bijelih filmova
tjeraju u plač

pomisli na sunce u sebi.

Sunce koje je nepromjenjivo
i koje je u svom sjajnom
dnevnom ophodu
zašlo iza sebe da
se odmori.

JESEN U ZAGREBU

Jesen je sišla sa razglednice
i razlila kupku u kojoj se
opralo ljeto
zagrebačkim ulicama.

SLADANA KORDIĆ

SLADANA KORDIĆ (12.listopada 1977., Rijeka) po završetku Srednje škole Delnice upisala je pravni fakultet i umjesto sa stihovima sad se bori s paragrafima. Počela je pisati još kao “mala curica” (u sedmoj ili osmoj godini) i već tijekom osnovne škole koju je polazila u Fužinama, skrenula je pažnju na sebe, a u vrijeme srednjoškolskih dana dva je puta zaslužila svojim stihovima nastup na državnom natjecanju LIDRANO što je u tom uzrastu jedna od najvećih priznanja kvalitete. Uz školske listove stihovi su joj objavljeni i u Glasniku Matice Hrvatske Delnice. Dobrih pjesama zna napisati i danas pa vjeruje da će u bliskoj budućnosti dočekati svoju prvu samostalnu zbirku.

ZAŽMIRI

Zažmiri...
i pogledaj ovaj svijet
vlastitim očima.
Samo tako shvatit ćeš
putevima nemirnih mašti
njegove beskrajno duge pogreške
i mane...
I moći ćeš oprostiti.
Zažmiri...
Trebao bi osjetiti nadu
Shvatiti da... zapravo,
nema ljepše stvari od života.
A ti ga živiš!
Zažmiri...
i budi sretan što si njegov dio
što još uvijek
postojiš...

JEZERO

Moja je duša
jezero...
Ah, toliko bih voljela
kad bi se u
okrilju večernjeg sutona
ili jutarnjeg sunca
okupao u njemu.
Naišao bi na vir
i ja bih te povukla
u sebe...

SLUTNJA

Ne znam hoćeš li se vratiti
ali slutim...
Ubrzo će sve biti kao prije
i pojavit će se drugi.
Slutim, vrlo sličan tebi.
I onda ću ponovno izgubiti glavu
jer tvoje će oči dirnuti moju dušu
I slutim...
Bit ćeš moja velika ljubav
ponovo...
jer život je jedan beskrajan krug
i sve se vrti, vrti...
Ja slutim...
Ponovno ću se zaljubiti, voljeti
i opet na kraju patiti.
A od svega toga ostat' će
baš kao i sada...ponovo...
jedna velika
SLUTNJA...

OSTATI I BITI

Ja biti ću i ostati tvoja snaga
i vjetar što donosi kapi tišine...
I prizvuk strasti u vrisku malog djeteta
skrivenog u dubini duše...
I zato će ostati i biti tvoj duh...
i tvoja tama izgubljena u magli
teških shvaćanja,
u ljepoti proljetnog cvijeta
Biti, možda, jednostavna molitva
poklonjena suncu...ili...
Ostati...izgubljena laž u nezaboravnom preziru.
Ja...tako...biti ću i ostati tvoja ljubav.
I tamna strana tvoje svjetlosti.
Tužaljka na grobu usnulog sretnika
i pjesma tisuće i tisuće preobraćenih slavuja
kad pjevaju posljednju uspavanku...
Zato mi dopusti da budem i ostanem
tvoje jesenje srce...
tvoja izbjedjela, žuta mladost
u tragičnim ostacima zelene prirode.
Jer...nošena vjetrom života,
preletjet' ću tvoje sudbine i tako postati,
ostati i biti...
tvoja jedina sreća.

TISUĆU PUTA

Tisuću puta budim se na tvojim rukama
osjetim dah, dodir...

Jutro...

Tisuću puta budim se u tvojim očima
i dotičem more, vatru...

Gledam...vani je oluja!

Budim se...a...

Tisuću puta...

sve je samo san.

BI LI SHVATIO

Bi li shvatio moje riječi
kad ih ne bi izgovorila
ne bih napisala...
Bi li shvatio sumnju
i utjehu rođenu u boli,
kada bi osjetio dane, godine
ponovnu čežnju...

Sjećanje je pozelenilo
listajući note prošlosti...
A ti!
Ti još uvijek ne razumiješ
moje...naše riječi
Jer moje riječi nisu naše.
I ne shvaćaš prolaznost bola
promjenjivost vjetra...
Niti ćeš ikada shvatiti!

Zato te pitam,
Bi li shvatio moje riječi...
neizgovorene, nenapisane.
Jer one se tako lako gube
u tvojima...
I moje riječi nisu više tvoje...
Nisu naše...

SOLO

Vikao si u snu...
Bila sam tako lijepa
i sama.
Obavijena ljetnim popodnevom.

Mora da nosiš strašan teret
ali sjećanja su otrovni bršljan.
Zaboravi,
zaboravi se sjećati!
Listopad...
Vikao si u snu...
Bila sam tako lijepa
i sama.
Obavijena ljetnim popodnevom.

Mora da si izgubljen u tom
prividu samoće.
razumijem,
želiš se vratiti.

Vratiti kome? Kamo?
Vikao si u snu...
Bila sam tako lijepa
i sama.
Obavijena ljetnim popodnevom.

OSJEĆAM...

Oko mene, svuda...jesen.
Nalazim se u skladu svjetlucavih kapi
što tiho, bez trunke savjesti
padaju na moj dlan.
Njen plač smiruje moju dušu.
u vjetru što miluje moju kosu
nalazim čar životnog svitanja.
Oko mene otpalo lišće
mojih usnulih sjećanja.
Jesen...
Svaki je list jedna uspomena
jedno zbogom.
Svaki je uzdah jedna nada...

Prilazim tom skladu
i on me prima na svoje usnule ruke
Ulazim u dubinu pustih maštanja,
u tajnu umirućeg mjeseca
U meni...jesen je izgubila važnost...
Ja sama, postala sam
jesen.

VJETAR

Ja ulazim u vjetar
i letim...
A vjetar me nosi, nosi...
I prelijećem mirne krajeve
svog života.
Vjetar i ja,
Ja i Vjetar
Moj prijatelj!
Tiho, začuđujuće mirno
rastajemo se,
i vjetra više nema.
Ja odlazim sama u kutke života
ne spoznavši
sebe...

ZBOGOM

Još jedan pogled
i zbogom...
Prošlost koja traži puteve da
izbije na površinu,
preduboko se zarila u korijenje
nepovratnog zaborava...
Više se ne osvrćem.
Nema smisla
(ako smisao uopće postoji).
Svega sam se odrekla,
a opet...
samo jedan pogled,
jedan jedini pogled...
prije nego krenem svojim putem
i konačno kažem... Zbogom!

TOLIKO

Toliko toga želim reći,
želim pokazati.
Toliko riječi
uzdaha
bola.
Toliko sebe,
drugih.

Oh, moje pjesme,
moji dugi stihovi!

Toliko toga želim dati,
pokloniti ovom svijetu.
Svijetu koji ne želi
prihvatiti.

Bila sam mjesec obasjani,
zvijezda
zraka...
Na rukama mirisa
bila sam
nemir sunca,
toplina...
dodir,
vrijeme.
I bila sam proljeće
i zima
i ljeto...
Jesen...
Vjetar sam bila!

Bila sam misli
i san.
Bujica
suton...
Ptica!
Da, ptica sam bila.
Jednom poletjela.
Jednom bila
i nestala.

MIRJANA MANCE

Dane srednjoškolskog života kvalitetnim je stihovima obilježila i Ravno-gorka Mirjana Mance (rođena u Rijeci, 4. travnja 1980.) "Uvijek sam težila dalekim svjetovima, pratila let ptica i divila im se jer su odlazile tamo gdje ja nikad nisam bila. One su svoju slobodu nalazile daleko, visoko u plaveti neba. A ja? Ja sam svoju slobodu pronašla u poeziji. Poezija i jest moja daljina, moja čežnja, moja sloboda." U istinitost ovih riječi uvjerite se i sami kroz Mirjanine stihove uz napomenu da je i ona dosegla razinu nastupa na državnom susretu LIDRANO pjesmom "Kad bi mi netko dao".

BADNJA VEČER

Badnja je
večer...
I tiha
se pjesma
čuje u
daljini...
Vjetar nosi
odbjegle uspomene
i pronalazi
dio tebe
u meni...

NE ČEKAM VIŠE PROLJEĆE

Opet ti govorim-
je ne čekam više
da se zazeleni
lipa u vrtu
i da propupa
stara krošnja
jebuke...
otvorio si svoju
krletku nevinosti.
Ugasio si
moje proljeće.

ZNAŠ LI?

Znaš li
da na lipi
više nema
listova?
Odnio ih
je vjetar na
drugu stranu
početka.
Znaš li da
u meni
više nema
ljubavi?
Odnijela ju je
jedna pahulja.
Znaš li da
se ne smijem
više,
već samo
pokušavam biti
sretna.

GUBIM TE NOĆAS

Noćas mi
je netko
ukrao sve
ove stihove.
Noćas mi
je netko
ukrao zvijezde
i poslao
pahulje.
Ponovno zima.
Tužna, ista
priča.
Noćas je
moja duša
izgubljena u
zaboravu.
Ukrao mi je
netko noćas
i kapljicu ljubavi
što sam je
pronašla za tebe...
A toliko sam
htjela sačuvati
tu kap na dlanu,
da se pretvori
u meni
i u meni
živi.

* * *

Kad bi mi netko
dao ispleten vijenac
baršunastih zvijezda
i dao mi note
i ritam za ples na nebu...
Ja bih izabrala tebe...
Kad bi mi netko
dao sunčev sjaj
i zvuk nečujnosti
i crvenila zalaska...
Ja bih izabrala tebe...
Tebe...jer s tobom
bi vijenac zvijezda
bio na mojoj glavi,
a zalazak sunca
u mojim mislima...
S tobom bih imala nebo...
I ono bi mi bilo tako
blisko kao što si mi
blizak bio ti...

* * *

Moja je duša
čistina, trava
koja se tek lagano
zazelenjela u
proljeće...
Zvala sam te
da prošećeš
tom travom,
da je zagrliš
svojom toplinom...
Htjela sam da
zauvijek ostaneš tu...
Nisam željela
da odeš!
A otišao si!

* * *

Na samom kraju
poželjela bih da te vidim
i tvoj bih lik
utkala na moju dušu.
A onda kad me
više ne bi bilo
posegnula bih duboko
u sebe i
ugledala...tebe...

* * *

Nebo.
Pregršt sjaja zlatnog cvijeća...
Noć i tmina...i tišina...

SVE SI MI UZEO

Vjetra danas
nema.
Izgubljen je u
nekoj isprepletenoj
krošnji.
Danas nema
ni kiše.
Ostala je
rominjati na
nekim tuđim
prozorima.

MOJOJ MAMI

I ja tebe
volim mama.
Oprosti što to
ne govorim dovoljno često.

KOLIKO IZGUBLJENIH KORAKA U VJEČNOSTI

(posvećeno Sergeju Jesenjinu)

I koliko
značajnih riječi
koje mnogi
nisu razumjeli.
Mislio si da
život nema svrhu
i da se
ne isplati voljeti...
Pokušali su
te isklesati
poput kamena
i baciti
te u
mrtvilo sebe
samih...
Dugo si
bježao...
A onda stao.
Možda jednom
zaplakao.
Možda se
pokajao...I nestao!
Zauvijek otišao!

DINA OBLAK

“Ako znam da je netko shvatio moje pjesme, moje riječi, možda više ne budem tako sama. Jer jedino su pjesme uvijek bile moja istinska stvarnost i jedino njih imam kad poželim plakati i kada tuđe riječi bole.”

Ovako o svom shvaćanju poezije govori Dina Oblak koja trenutačno završava treći razred opće gimnazije u Srednjoj školi Delnice. Rođena je 7. kolovoza 1980. u Rijeci, a živi u miru i tišini Stare Sušice. Jednog bi dana voljela studirati psihologiju a sigurno će nastaviti pisati pjesme. Do sada je objavljivala u školskim listovima (Potok, Gorski list) i mrkopaljskom BBC-iju, a njene su pjesme ove i prošle godine bile u konkurenciji za državno natjecanje na LIDRANU.

Još jedan dan

Bježeći iz polutame i sumornosti koja me okružuje, širom otvaram prozor. Zapljuskuju me valovi prolaznosti, osjećam vjetar kako plače. Ni ovaj dan, ni ova kiša u mojim očima neće donijeti ništa novo. Samo spoznaja da je svaki trenutak boli bio uzaludan. I nebo, i lišće i jesen, i sve, sve je samo dio tame u koju ponirem.

SRETNE RIJEČI

U meni ne postoje sretne riječi.
Ja progovaram bolom,
na usnama nazirem patnju,
u očima ugašene treptaje vječnosti.
Postoji samo težnja do koje ne dopirem,
postoje zle slutnje nošene mrakom.
A u meni buja tisuće riječi
od kojih niti jedna nije sretna.
I uzalud je pitati "Z A Š T O ?".
Sve što izvire iz nemira,
samoće protkane spokojem ,
nikad neće biti sretno.
A moja čežnja da osjetim sretnu riječ
krikom odzvanja, prožima me cijelu.
Moji su snovi poraženi
i sumorna svjetlost već diše
svakim drhtajem moga tijela.
Ja nikada neću pisati sretne riječi,
svakim zvukom progovara stvarnost
stvarnost ne rađa sreću...

U MENI

Spuštam koprenu besciljnosti
oko vlastitih misli.
Stapam se s prozračnošću kiše
tražeći početak.
Početak kraja ?
No, postoji li zatišje
nakon oluja riječi,
nakon nemira koje donosi samo suze?
^ uješ li barem sada
vapaj s mojih usana ?
Ili sam opet na dnu praznine?
Praznine koja ne prestaje zjapiti
negdje u beskraju moje svijesti.

* * *

I možda smo mogli biti rijeka,
silovita, ali nježna,
ubojita, ali slaba.
Crpio si mojim očima
posljednje bljeskove iluzija,
stiskao si moje ruke
nanoseći kamenje obalama
nekih prošlih ushićenja.

Ti i ja trgali smo
ono proljeće u prah,
ti i ja bili smo sjene,
možda sablasne, možda mračne,
u potrazi za bojama
koje nisu sive.

Obuzeti travom i nebom
i opiti kišom jer pili smo je s usana
jer upijali smo je tijelima.
I obuzeti traganjem za dubinom
dok samo slutili smo
i ti i ja
da postajemo nečujni,
nošeni suprotnim stranama snova.
Sivo je sada u nama ...

* * *

Posljednji drhtaj umirućeg u meni.
Sve su misli isprazne,
napukla ih noć.
I tvoj šal natopljen zimom
i tvoji stihovi rasuti sobom.
Da krenem noćas
onom našom stranom ulice,
hoćeš li osjetiti, hoćeš li me poželjeti ?

Samo suton
i nebo bez boja,
dok koračamo, tako,
umotani u crno,
još jedna misao tone u mrak.

I tvoj šal natopljen zimom
i tvoji stihovi ugušeni tišinom.

TRAGOVİ

Potopio si tragove uvelog cvijeća,
A nečiji dah mreška ovu noć.
Bujicom nošen list možda nikada ne nađe put.
Slični smo... list i ja ...
On šuti, ostavlja prah,
ja slutim tragove, ostavljam kap tišine.
I poneka suza klizne rubom ove čežnje,
poneka stopa u bjelini izmiče zauvijek.
Tražimo se, list i ja ...
Ista jesen oplakuje naše boli,
isto raskršće proganja nam sne.
I plašimo se ... ja i list ...
Tragovi nam zamiru predaleko, prebrzo.
Kiše nam ispiru prah.
Mi trajemo ... sasvim nečujno ...

JEDNOM, KAD KIŠA STANE

Jednom više neću biti ista...
Kad kiša stane moj će pogled
pomirisati duboko u zamućene vode,
u isprana korita moje duše.
I praznina će zjapiti gutajući,
nemilosrdno gutajuće moje suze.
Neznatan će biti moj odraz
u bisernim kapima sunca
i svjetlost će tonuti negdje duboko.
Moji će koraci tražiti put
i tapkati će beskrajnim mrakom.
A ja, ja ću mirisati slapove čežnje
i upijati će mirise koje donosi vjetar.
Jednom kad kiša stane, hoćeš li biti tu?
Hoćeš li me milovati
nježnošću svojih pogleda i
hoće li me besmislenost tvojih riječi,
iznova i iznova vraćeti na početak?
Da li ćeš biti tu da svojim suzama
budiš nevinost snova i da
svojim vriskom nadglasaš ptice?
Ili će te ipak progutati zora,
kao i bezbroj njih prije tebe?
A ipak, kada jednom kiša stane
lebdjet će moje misli sivilom duge
i jedino, jedino u tebi
moći ću prepoznati boje...

JA GLEDAM BOJE

Ja gledam boje
Upijam sunce stapajući dva svijeta
u neizmjerne slapove snova.
Udišem snagu u kapima kiše
i svaka je zora ponovno rađanje,
svaki je suton ponovni smiraj.
Prolazim ispod duge, no ostajem ista.
Ne nalazim se u bistrini ovih dana,
a možda više ne želim biti izgubljena.
Možda želim da me pronade
vapaj izgubljene ptice,
želja usnulih zvijezda,
moje lutke uronjene u zaborav.
Obavi barem ti svoje latice
oko mojih uzdrhtalih ruku,
dotakni vrelinu suze,
podsjet me da još uvijek dišeš
vjetrovima koji mirišu čežnjom.
Spusti lepršavi dodir na moje čelo
i bit ću plaha, poput ptice.
Pogledaj me sjetom i
zauvijek ću udisati
mirise tvojih snova.

PRED NOĆ

Samo poneki otkucaj sata
i kapi kiše.
zamire svjetlost,
bešumno,
niz nepokretna lica.

Sumrak je u očima,
u sjenama.
Neumoljivo kao vrijeme.
Na stolu razbacani listovi,
rasuti stihovi.
I nema ruke da ih sakrije,
nema daha da ih izbriše.

Gitara tvoja još dršće.
A sjene su.
I suton je.

KAO SJENE

Gubim se u ništavilu ovih noći tražeći ljepotu, tražeći beskonačnost. Čežnja je golema, teška, čežnja za nekim novim jutrima, novim licima, snom. Ima li uopće kraja ovim lutanjima ili će iz dubine vječno odzvanjati koraci jedne mladosti? Tisuće sithova izvire iz moje tame da promijeni svijet sumornosti, da poravna bore vremena. Uzalud je cvijeće i vjetar, uzalud je svjetlost jer sjena nikad neće imati lice.

Uranjam ruke u tvoj pogled i jednino je tu tišina. Kosa ti miriše bojama, toplinom i nježnost kao da poprima oblik tvoga tijela. Pronašla sam dan u riječima s tvojih usana i mogu ležati u prašini, može me gaziti rijeka bezimennih duša, ja ću trajati. Dotaknu me tvoji snovi i zapletu ti se misli u moj dah, a ja poput rose strepim na mi mjesečina ne izbriše sjaj. Sjaj koji mi ti poklanjaš. I kako se samo lako čini postati dijelom plavetnila, kako je lako udisati rosu pred zoru.

U vječnosti ove noći i jutra i tame, ja ne vidim ništa do lutanja sjena od nježnosti do strasti, od gorčine do očaja. I sama postajem nečujna, sjena svoje sjene, mrak mraka...

Sadržaj

Predgovor	3
GORDANA BRKIĆ	5
***	6
***	7
***	8
***	9
***	10
***	11
***	12
***	13
***	14
***	15
NATALIJA KRULJAC	17
Ratna noć	18
Bojim se	19
Djevojčica sa šibicama	20
***	21
Sjećanje	22
P.S.	23
***	24
Pozdrav kiši	25
Tvoje sunce	26
Jesen u Zagrebu	27
SLAĐANA KORDIĆ	29
Zažmiri	30
Jezero	31
Slutnja	32
Ostati i biti	33
Tisuću puta	34
Bi li shvatio	35
Solo	36
Osjećam... ..	37
Vjetar	38
Zbogom	39
Toliko	40
Bila sam mjesec obasjani	41
MIRJANA MANCE	43
Badnja večer	44
Ne čekam više proljeće	45
Znaš li?	46

Gubim te noćas	47
***	48
***	49
***	50
***	50
Sve si mi uzeo	51
Mojoj mami	51
Koliko izgubljenih koraka u vječnosti	52
DINA OBLAK	53
Još jedan dan	54
Sretne riječi	55
U meni	56
***	57
***	58
Tragovi	59
Jednom, kad kiša stane	60
Ja gledam boje	61
Pred noć	62
Kao sjene	63